

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: V. C., narozený dne X.
státní příslušnost Moldavská republika

proti
žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2021, č. j. CPR-20052-3/ČJ-2021 - 930310-V235

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2021, č. j. CPR-20052-3/ČJ-2021-930310-V235 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 22. 6. 2021, č. j. KRPA-161272-

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

11/ČJ-2021-000022-SV (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „**správní orgán I. stupně**“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), správní vyhoštění a stanovena doba dvou let, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Rozhodnutím žalovaného byl žalobce zkrácen na svých právech, když správní orgány nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Podle žalobce správní orgány nedostatečně zhodnotily přiměřenost správního rozhodnutí a délku správního vyhoštění. Žalobce odkázal na preambuli směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES, ze dne 16. 12. 2008, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, bod 14, kde je uvedeno, že délka zákazu vstupu by se měla určit po řádném zvážení všech významných okolností jednotlivého případu a za běžných podmínek by neměla překročit pět let. V této souvislosti by měla být zohledněna zejména skutečnost, zda se již na dotčeného státního příslušníka třetí země vztahovalo více než jedno rozhodnutí o navracení či rozhodnutí o vyhoštění nebo zda tento státní příslušník vstoupil na území členského státu během zákazu vstupu. Žalovaný se pouze spokojil se skutečností, že se jedná o zákaz vstupu ve spodní rovině zákonného omezení, a tudíž dle jeho uvážení není délka správního vyhoštění nepřiměřená. S uvedeným tvrzením žalobce zásadně nesouhlasí, neboť dva roky zákazu vstupu na území členských států Evropské unie jsou nepřiměřené okolnostem případu. Žalobce uvádí, že v jeho případě se nejedná o vstup na území České republiky (dále jen „**ČR**“) během zákazu vstupu. Žalobce se dopustil protiprávního jednání spočívajícího v pobytu na území ČR bez platného oprávnění v délce 4 měsíců, tuto skutečnost nerozporuje, ale žádá o snížení doby zákazu pobytu. Správní orgán k tíži žalobce poukázal na skutečnost, že již v minulosti mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce byl vedený v evidenci nežádoucích osob od 8. 10. 2019 do 24. 10. 2020 z důvodu správního vyhoštění. Žalobce však uvedené správní vyhoštění respektoval a na území schengenského prostoru vstoupil naposledy dne 6. 11. 2020 na bezvízový styk, tedy po ukončení doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie. Ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zakládá správnímu orgánu prostor pro správní uvážení, které je limitováno pouze maximální dobou zákazu vstupu ve vztahu k jednotlivým porušením uvedeného zákona. Výkon správního uvážení musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

jeho meze. V opačném případě je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V uvedeném případě se žalobce domnívá, že správní orgán překročil meze správního uvážení a stanovil nepřiměřenou délku správního vyhoštění. Z rozhodnutí nelze seznat, jaké okolnosti správní orgán zvažoval jako vodítka, pomocí kterých se při správním uvážení o délce uloženého správního vyhoštění pohyboval v zákonem stanovených mantinelech. I když stanovení doby, na kterou žalobci je uloženo vyhoštění, je věcí uvážení správního orgánu, soud však musí přitom v takové situaci přezkoumat, zda správní orgány nevybočily z mezí a hledisek stanovených zákonem. Žalobce se domnívá, že správní vyhoštění by vzhledem k individuálním okolnostem jeho případu mělo být uloženo na dobu kratší než dva roky.

3. Žalobce dále zdůrazňuje, že má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu posuzující orgán vyšel a jak o něm uvážil. Povinností soudu je řádně se vypořádat se žalobní argumentací (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45 atp.). Rovněž i Ústavní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění soudního rozhodnutí je jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování. Jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud řádně vypořádal (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3.2.2000, sp. zn. III. ÚS103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01).
4. Žalobce poukázal i na pochybení v souvislosti s poučením správního orgánu o možnosti doplnění dokazování před vydáním napadeného rozhodnutí. Správní orgán porušil povinnost v ust. § 36 správního řádu. Pouhým předložením písemnosti nelze zhojit neposkytnutí zákonem požadovaného práva. Žalobce nemohl v ten moment učinit právně relevantní úsudek o tom, že shromažďování podkladů je ukončeno, a tudíž bude vydáno napadené rozhodnutí. V době seznámení se s podklady nebyl žalobce zastoupen právním zástupcem, neměl proto ani znalost o tom, jaké účinky uvedený úkon může vyvolat. Je potřeba vzít v potaz skutečnost, že se jedná o cizince, který nemá znalost právního řádu, a za účelem ochrany jeho práv je nevyhnutné mu poskytnout dostatečně přiměřenou lhůtu. Smyslem ustanovení § 36 správního řádu je poskytnout účastníkovi řízení možnost navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a před vydáním rozhodnutí ve věci mu musí být dána možnost vyjádřit se k takým podkladům rozhodnutí. Žalobce má za to, že mu bylo upřeno jeho procesní právo vyplývající z ustanovení § 36 správního řádu, jelikož v uvedenou dobu neměl možnost kontaktovat právníka, a nemohl tak vyhodnotit závažnost úkonu.

III. Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

5. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považoval za podrobné, přezkoumatelné a podložené relevantními podklady. Protiprávní jednání žalobce bylo náležitě zjištěno. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
7. Prvostupňové rozhodnutí vychází ze zjištění, že cizinec pobýval na území ČR v období od 4. 2. 2021 do 22. 6. 2021 bez platného oprávnění k pobytu, když do schengenského prostoru vstoupil dne 6. 11. 2020 v rámci bezvízového styku, délka zákazu pobytu byla stanovena na dva roky. Rozhodnutím ze dne 26. 9. 2019 (s vykonatelností dne 24. 10. 2019) bylo již dříve cizinci správní vyhoštění uloženo, a to na dobu jednoho roku, podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, toto rozhodnutí žalobce respektoval. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal cizinec odvolání, ve kterém uvedl, že délka zákazu pobytu není přiměřená a správní orgán porušil ust. § 36 správního řádu, též nově uvedl, že v ČR má bratra s povoleným přechodným pobytem. Žalovaný se s námitkami vznesenými v odvolání podrobně vypořádal a shledal, že odvolání není důvodné.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož účastníci souhlasili s projednáním věci bez jednání. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
10. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
11. Žalobce zejména namítal, že správní vyhoštění v délce dvou let je nepřiměřené vzhledem k okolnostem. Správní orgán I. stupně na str. 5, 6 rozhodnutí délku zákazu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

pobytu podrobně odůvodnil. Délka zákazu pobytu byla stanovena na dva roky, bylo přihlédnuto k délce neoprávněného pobytu (více jak 4 měsíce), šlo o opakované jednání, kdy již jednou bylo žalobci správní vyhoštění uloženo, žalobce věděl, jak dlouho v ČR může bez víza jako turista pobývat, neoprávněný pobyt byl odhalen až policií, cizinec by zde pobýval i nadále. Do situace se dostal vlastním přičiněním, žalobce je dospělý, svéprávný a za své jednání plně odpovědný. Žalobce se nepřihlásil k pobytu, nelegálně zde pracoval, pobýval zde bez zdravotního pojištění, jeho přístup k dodržování předpisů je laxní. Ve prospěch žalobce byla hodnocena skutečnost, že s policií spolupracoval. Délka zákazu pobytu byla stanovena v dolní sazbě zákonného rozpětí. Žalovaný pak tyto úvahy potvrdil jako správné (str. 7, 8 napadeného rozhodnutí), doplnil, že se dříve uložené správní vyhoštění v délce jednoho roku minulo účinkem a bylo nutno přistoupit k přísnějšímu opatření.

12. Jak žalobce správně uvedl, je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46). Soud též připomíná, že správní vyhoštění má za cíl taktéž dostatečně odradit cizince od dalšího porušování právních předpisů ČR, tj. musí být natolik citelným zásahem, aby se lakonicky řečeno cizinci takové porušování právních předpisů (zde neexistence povolení k pobytu) pro příště již *„nevyplatilo“*.
13. Je tedy na úvaze správních orgánů, aby v zákonném rozpětí uložily správní vyhoštění s ohledem na konkrétní okolnosti případu. Soud shledává odůvodnění správních orgánů vyčerpávající a zcela přesvědčivé, nebyla opomenuta žádná podstatná skutečnost. Z rozhodnutí neplyne, že by žalobci bylo k tíži přičítáno, že v ČR pobýval neoprávněně, přes uložený zákaz pobytu, naopak, prvostupňový orgán výslovně v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobce opatření dodržel a pobýval mimo EU po dobu jednoho roku. Bylo však zohledněno, že krátce po skončení zákazu pobytu se dopustil téměř identického jednání, opětovně přicestoval do ČR za prací na turistické vízum, nedodržel dobu, kdy zde mohl pobývat, též zde bez povolení pracoval (stejně jako v případě prvního řízení o správním vyhoštění). Je tedy zřejmé, že cíl správního vyhoštění, tj. aby se zde nezdržovaly osoby bez platného pobytového oprávnění, nebyl dosažen. Není důvodná námitka, že nelze z rozhodnutí seznat, jakými úvahami byly správní orgány v otázce délky zákazu vstupu vedeny, z obou rozhodnutí je to zcela zřejmé. Pokud žalobce uvádí, že správní orgány nezjistily rozhodné skutečnosti, pak neuvádí, co konkrétně správní orgány opomněly či nedostatečně zohlednily. Z žaloby není ani zřejmé, jaké právní argumenty byly vzneseny, kterými se žalovaný nezabýval, v této souvislosti nejsou případné odkazy na judikaturu akcentující náležitosti odůvodnění. Žalovaný se s argumentací žalobce vypořádal zcela dostatečně, rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

není nepřezkoumatelné ani pro nesrozumitelnost, ani pro nedostatek důvodů. Soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že rozhodnutí o správním vyhoštění v délce dvou let není v případě žalobce nepřiměřeným opatřením, správní orgány neopomněly zohlednit při stanovení délky žádnou podstatnou okolnost.

14. Žalobce dále namítal, že nebyl dostatečně poučen o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí, že v této době nebyl zastoupen a nebyla mu poskytnuta lhůta. Z protokolu o výsledku účastníka ze dne 22. 6. 2021 a z listiny seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí z téhož dne plyne, že žalobce byl za přítomnosti tlumočníka seznámen se svými právy, mj. též zvolit si zástupce, navrhopvat důkazy či činit jiné návrhy. Žalobce uvedl, že na přítomnosti zástupce či zmocněnce netrvá, doplnění podkladů nežádá, dále se již vyjadřovat nebude. Z listiny je evidentní, že správní orgán již podklady shromáždil a že bude vydáno rozhodnutí, žalobce podepsal, že se se spisem seznámil, žádá doplnění nežádal. Žalobce o poskytnutí lhůty k vyjádření nepožádal, v žalobě pak nebylo tvrzeno, jaké další důkazy či jaká další tvrzení by žalobce byl uplatnil, kdyby mu byla lhůta poskytnuta. Pokud žalobce v odvolání uváděl, že v ČR má bratra, toto bylo žalovaným řádně zhodnoceno (přesto, že to žalobce při výsledku neuvedl, naopak výslovně sdělil, že v ČR nemá žádné rodinné příslušníky). Žádné důkazy nebyly navrhovány ani v odvolání, ani v řízení před soudem. K námitce, že v době seznámení se s podklady nebyl žalobce zastoupen, soud zdůrazňuje, že žalobce správnímu orgánu nesdělil, že si zástupce zamýšlí zvolit (a nezvolil si ho ani do současné doby), při úkonu seznámení se s podklady v řízení o správním vyhoštění není právním řádem zakotvena nutnost přítomnosti zástupce. Též nelze přehlédnout, že pro žalobce situace nebyla zcela nová a nečekaná, když už se dříve řízení o správním vyhoštění účastnil (rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 26. 9. 2019), nelze žalobci přisvědčit, že nemohl vyhodnotit závažnost úkonu seznámení se s podklady rozhodnutí. Konečně podle rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 5. 2008, č. j. 22 Ca 92/2007-25: „Z § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004 vyplývá povinnost správního orgánu dát účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Zákonem není dána forma, jakou tak musí učinit. Z citovaného ustanovení nevyplývá povinnost správního orgánu stanovit účastníkovi lhůtu k realizaci tohoto procesního práva. Pokud se účastníci řízení s podklady rozhodnutí seznámili v rámci ústního jednání a měli možnost se k nim vyjádřit, nelze takovému postupu správního orgánu nic vytknout.“ Soud má za to, že žalobce nebyl nijak postupem žalovaného zkrácen na svých právech.
15. K zcela obecné námitce, že správní orgány nedostatečně zhodnotily přiměřenost správního vyhoštění, soud též v obecné rovině uvádí, že prvostupňový orgán se tímto aspektem zabýval na str. 4 rozhodnutí, kde podrobně shrnul zjištění k této otázce, uvedl zejména skutečnosti plynoucí z protokolu o výsledku žalobce, žalovaný se k této otázce pak vyjádřil na str. 6, 7 napadeného rozhodnutí. Žalovaný se vypořádal též s tvrzením z odvolání, že žalobce má na území ČR bratra s povoleným přechodným pobytem, žalovaný uvedl, že z výsledku je zřejmé, že žalobce přijel za prací, nikoli za bratrem, bydlel s kamarády. I přes uložené správní vyhoštění mohou být rodinné vazby zachovány. Soud s tímto souhlasí a doplňuje, že v souvislosti s bratrem nebyly žalobcem popsány takové okolnosti, které by nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce nasvědčovaly. Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě žádné konkrétní výtky k hodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života nevznesl, soud na vyčerpávající odůvodnění správních orgánů odkazuje, se závěrem, že

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

nebyly zjištěny žádné okolnosti, ze kterých by bylo možné dovodit nepřiměřenost, soud zcela souhlasí.

16. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. listopadu 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.